

Sygn. akt I CSK 3569/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z wniosku M. P.
z udziałem Gminy Miejskiej Kraków, A. B., Prokuratora Rejonowego Kraków-
Śródmieście Zachód w Krakowie
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki A. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 1 września 2021 r., sygn. akt II Ca 100/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każda ze stron ponosi koszty związane z jej udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

A. B., uczestniczka postępowania z wniosku M. P. o stwierdzenie nabycia spadku wywiodła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z 1 września 2021 r., którym oddalono apelacje wnioskodawcy i tejże uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z 2 października 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni

przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowanie zagadnienia prawnego wyrażającego się w potrzebie dookreślenia przesłanek, wobec spełnienia których sąd powinien przeprowadzić dowód z opinii instytutu naukowego.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Abstrahując nawet od znajdujących się w początkowej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania błędów gramatycznych i redakcyjnych znacznie utrudniających zapoznanie się ze stanowiskiem skarżącej, Sąd Najwyższy ocenia, że uzasadnienie to nie spełnia wymagań stawianych w orzecznictwie.

Po pierwsze należy zauważyć, że skarżąca nie sformułowała żadnego skonkretyzowanego zagadnienia w formie problemu postawionego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu. Jedynie z całości tekstu uzasadniającego wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania można wyinterpretować, że chodzi o nakreślenie kryteriów obligujących sąd do przeprowadzenia dowodu z opinii instytutu naukowego.

Po drugie za podstawy formułowanych twierdzeń skarżąca przyjmuje okoliczności nieznajdujące odzwierciedlenia w ustalonym stanie faktycznym sprawy, a mianowicie, że przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego jest wadliwy metodologicznie i niepełny. Względnie, że w sprawie przeprowadzono kilka sprzecznych ze sobą opinii. Choć, rzecz jasna, skarżąca ma prawo do własnej, subiektywnej oceny stanu faktycznego sprawy, w toku postępowania przed sądami powszechnymi nie zdołała przekonująco wykazać, na czym miałyby polegać wady metodologiczne, niepełność przedstawionej opinii czy jej wyraźna sprzeczność z innymi opiniami przeprowadzonymi w sprawie. Skarżąca zdaje się również nie odróżniać wagi dowodu z opinii biegłego powołanego przez sąd rozpoznający sprawę a dowodu z opinii specjalisty zatrudnionego prywatnie przez uczestniczkę.

W końcu należy podkreślić, że opinia biegłego jest jednym z środków dowodowych służących sądowi do dokonania oceny stanu faktycznego sprawy, zaś ustalenia tego stanu oraz kwestie związane z oceną dowodów nie podlegają kwestionowaniu na etapie skargi kasacyjnej w myśl art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

[as

al]